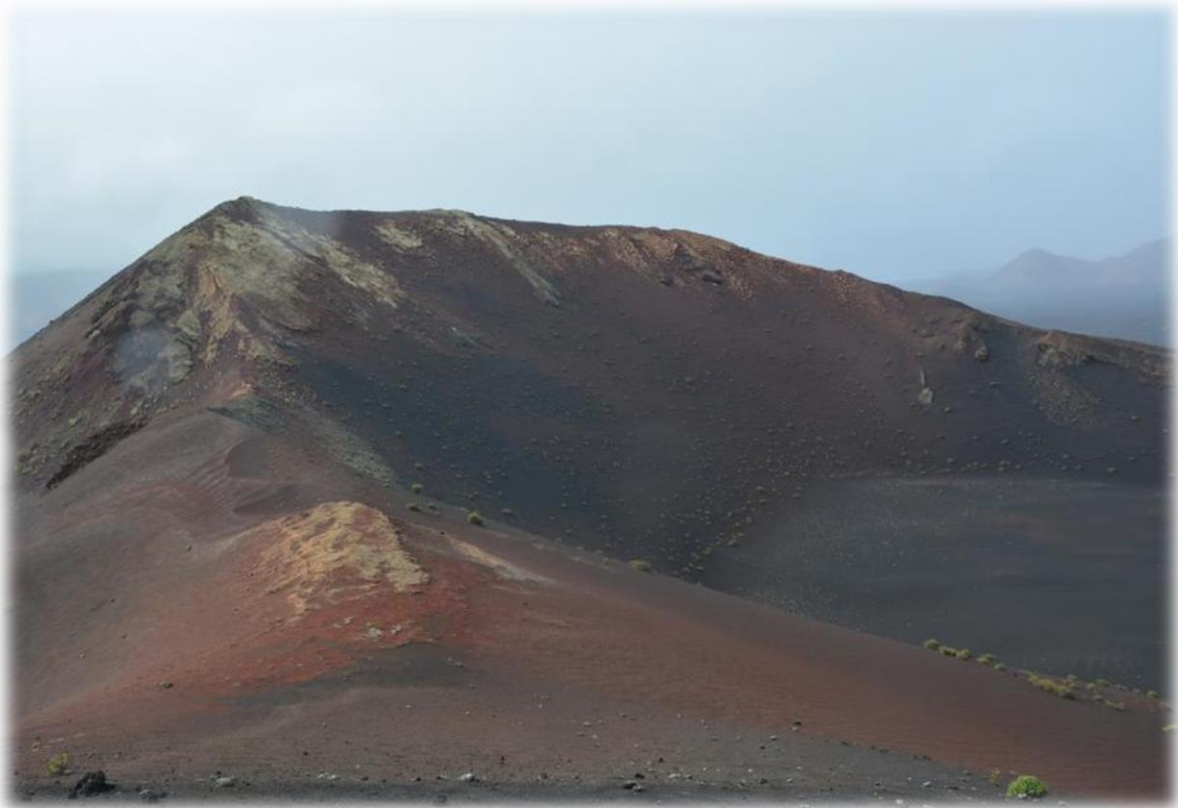

Tussen 1 september 1730 en 16 april 1736 onderging Lanzarote een van de grootste natuurrampen uit de geschiedenis.

Het kalme leven van de boeren van Lanzarote werd nooit meer hetzelfde. Andrés Lorenzo Curbelo, priester te Yaiza, legde zijn ervaringen vast waardoor we een idee hebben van de impact van het natuurgeweld.

Curbelo beschrijft nauwkeurig hoe de aarde ten noorden van zijn dorp scheurde, gevolgd door talloze vulkaanuitbarstingen. Een zee van miljoenen kubieke meters lava overspoelde een kwart van het eiland, later bedekt door vulkanische as. Terwijl dertig kraters zichzelf omhoog werkten in een gebied van slechts 8 km² werden een dozijn dorpen en tientallen solitaire boerderijen verzwoegen.

In de zee dreven talloze dode vissen of ze werden op de kust geworpen. Verschrikkelijke hitte, giftige dampen, duisternis en gloeiende asregens plaagden het land, er was overal rook en angstaanjagend lawaai – een ware inferno. Tot op Tenerife, dat 250 km verder ligt, was het geluid te horen. Negentien dagen lang brandde de aarde, tijdens de eerste erupties, en daarna ging de zon zes jaar lang schuil achter aswolven.

Gelukkig wisten alle eilanders zich op één na in veiligheid te brengen maar de veestapel was niet overal te redden. Het zuidwesten van Lanzarote, eens een vruchtbaar landbouwgebied veranderde in een doods maanlandschap. Het eiland werd wel een heel stuk groter dankzij de lavastromen die in zee terechtkwamen. In 1824 vonden de laatste uitbarstingen plaats. Sindsdien houdt de aarde van Lanzarote zich rustig, dat wil zeggen: aan de oppervlakte. Het nationaal park is genoemd naar het eerste dorp dat tijdens de vulkaanuitbarstingen van 1730-1736 weggevaagd is. In totaal zijn tijdens deze zes jaar durende erupties maar liefst elf dorpen van de aardbodem verdwenen en is er maar liefst bijna honderdtachtig vierkante kilometer landoppervlakte voorgoed veranderd.

We gaan op een, nog actieve, magmakamer staan. Deze magmakamer bevindt zich ongeveer 3 km onder het aardoppervlak. Op één meter diepte wordt een tak van een droge stuik tegen de hete steen gehouden waarna het eerst begint te roken en zowat een halve minuut later ontbrandt de tak spontaan.

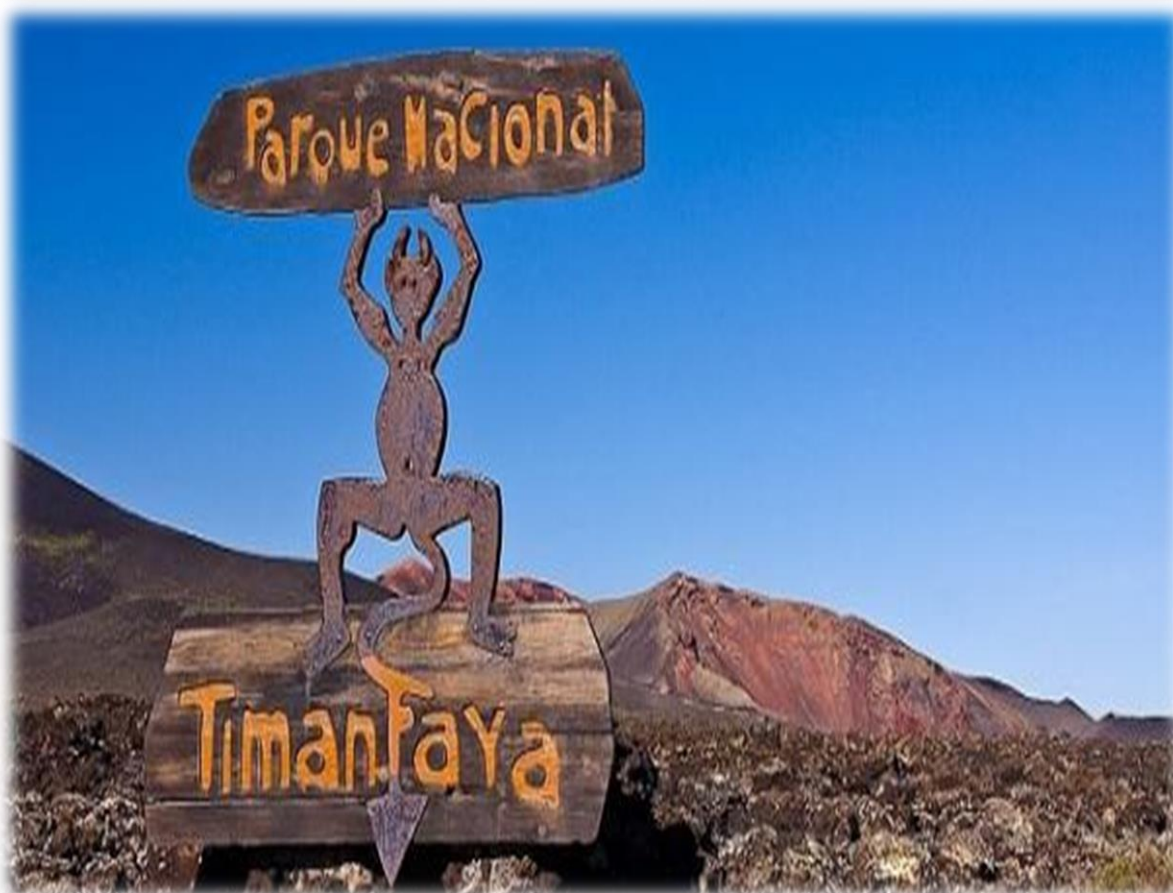

Wanneer een emmer water in een gat in de grond wordt gegoten, spuit dat er als stoom met grote kracht uit. Je hebt slechts 2 seconden om er een foto van te nemen.

Bij het restaurant is een put van ongeveer acht meter diep, waarop permanent gebarbecued kan worden. Op de bodem van de put is het 300 °C. Dit park is, hoe kan het ook anders, een ontwerp van César Manrique.

In het park is er ook een restaurant met de toepasselijke naam El Diablo wat duivel betekent. Manrique ontwierp een metalen duivel welke je overal rond het Nationaal Park aantreft.

We brengen ook nog even een bezoek aan het museum Timanfaya waar we alles te weten komen over vulkanen en zijn gevolgen. In een donkere kelder zouden we normaal gezien een simulatie krijgen van een vulkaanuitbarsting met geluid en lichteffecten. Een fascinerende gebeurtenis die echter niet kan weergegeven worden op foto. We hebben de simulatie niet kunnen bijwonen omdat er bepaalde toestellen defect waren.

Vervolgens brengen we een bezoek aan de woning van César Manrique, waar hij tot aan zijn dood verbleven heeft. De woning is nu ingericht als een museum.

Manrique heeft zijn woning zodanig ontworpen, rond en op het lavaveld, dat het lijkt alsof er lava door het venster in zijn woning is gevloeid.

Overall op Lanzarote stuit je op César Manrique, op zijn naam of in elk geval op zijn erfenis. Surreëel gevormde bezienswaardigheden, galerieën en straatbeelden, designmenu's in restaurants, gerestaureerde villa's, het logo van het eiland; het is bijna onmogelijk deze man te ontlopen.

César Manrique is steeds zichzelf gebleven. Ooit had hij voor koning Hoessein van Jordanië een vakantiewoning ontworpen. Een paar jaar nadat de woning was afgewerkt kwam de koning op bezoek bij Manrique en Manrique gaf de koning een rondleiding in zijn woning. Onbewust nam de koning een sigaret waarop Manrique zei : “Sire in deze woning wordt niet gerookt en hier ben ik koning!” Hierop stak de koning zijn sigaret terug weg.

Manrique zelf heeft nooit aan politiek gedaan maar had grote invloed op de bewindvoerders. Hij was tevens goed bevriend met de president van Lanzarote wat uiteraard heel wat deuren deed opengaan. Manrique heeft, in de jaren 60, een tijdlang verbleven in Amerika. Het is in die tijd dat er gebouwen werden opgetrokken met meer dan 4 verdiepingen.

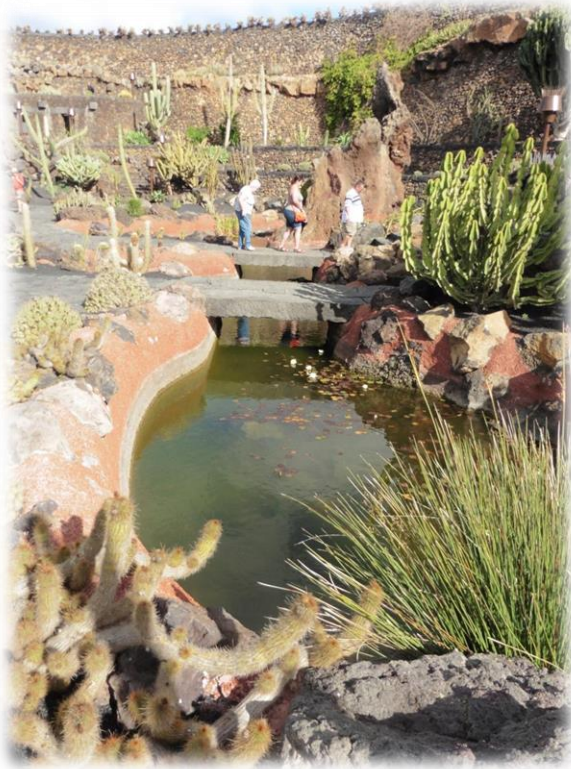
Manrique heeft er ook voor gezorgd dat de meeste huizen niet hoger mogen zijn dan vier verdiepingen. Ze moeten bovendien wit geschilderd zijn. Verder zijn grote reclameuitingen verboden. Dit alles om het eiland zo veel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te houden (in tegenstelling tot eilanden als Gran Canaria en Tenerife waar door massatoerisme veel "beton en neon" te vinden is).

Manrique maakte al jaren zijn beklag bij de lokale overheid over een gevaarlijk kruispunt op 50 m van zijn woning. De overheid wilde het kruispunt echter niet herinrichten. Op ditzelfde kruispunt overleed Manrique op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval...

We brengen ook een bezoek aan de cactustuin, eveneens een ontwerp van César Manrique die hiervoor een oude steengroeve uitgekozen heeft. Het was tevens zijn allerlaatste project. Er staan meer dan 10.000 cactussen.

Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterd maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

In de omgeving van de cactustuin vind je nog grote akkers die vol staan met vijgencactussen. Deze cactussen dienen als gastheer voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen. Deze kleurstof wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Tot de 19de eeuw draaide de economie van het eiland op deze export. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

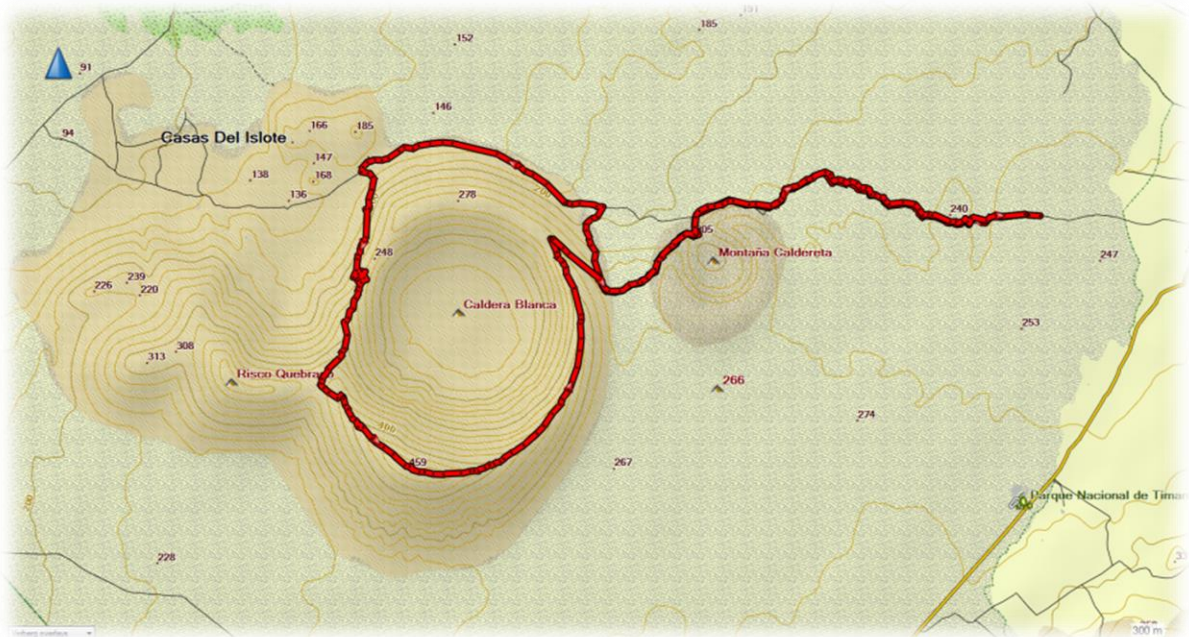

Van veraf zichtbaar: het Monumento al Campesino, een gedenkteken gewijd aan de boeren van het eiland. Het 15 meter hoge beeld is ook door César Manrique gemaakt. Hij heeft het gemaakt van oude watertanks van vissersboten. Het kunstwerk staat tevens op het geografische middelpunt van het eiland en stelt een boer met zijn hond voor. Naast het monument is er tevens een openluchtmuseum, eveneens gewijd aan het boerenleven.

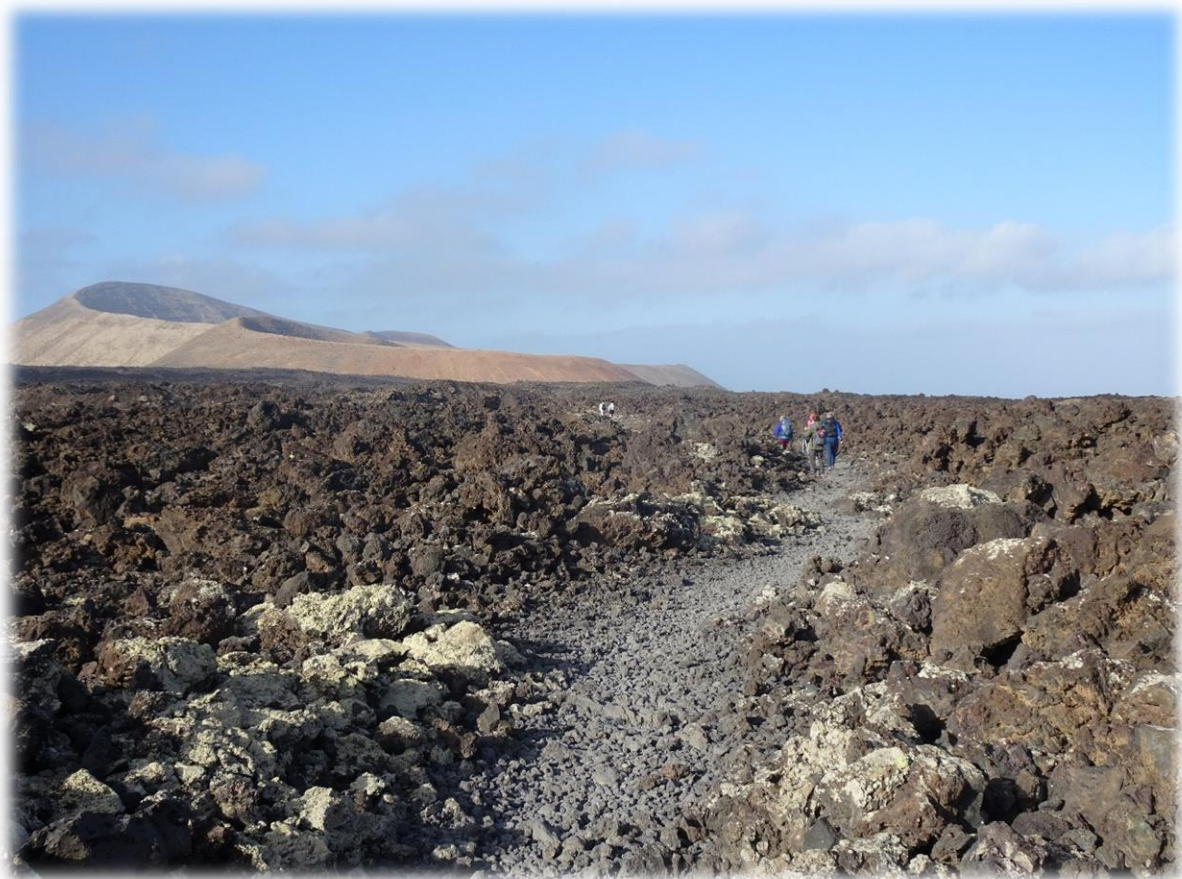

Vrijdag 10 december 2021

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 4 uur

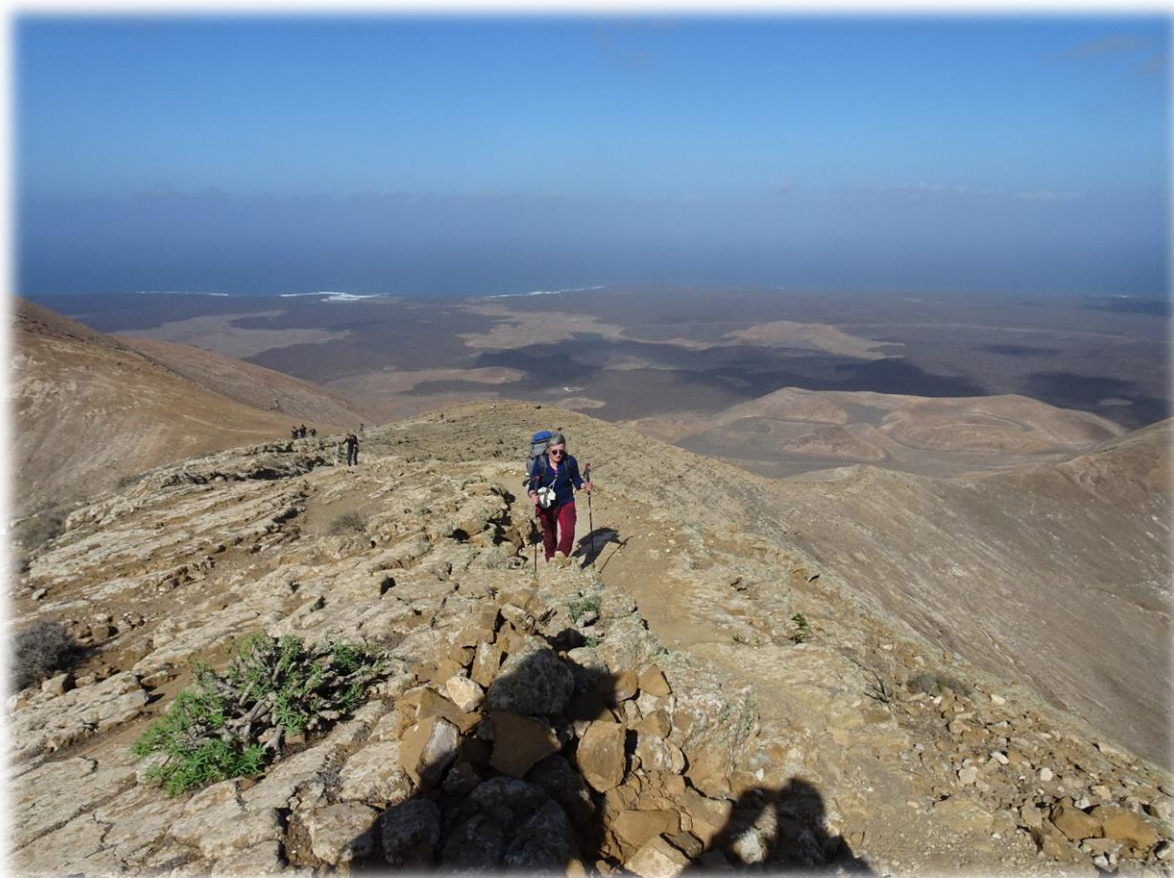
Op de foto hierboven zien we de Montaña Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca. Het is de Caldera Blanca die we vandaag zullen beklimmen. Eerst is er een aanlooproute over lavavelden en over sintelpaden, naar de voet van de krater.

We komen eerst voorbij de Montaña Calderata die opengescheurd is. Men kan er dus gewoon instappen.

De Caldera Blanca is de tweede grootste krater van het eiland. De grootste krater kan niet beklommen worden door erosie. De bovenrand van de Caldera Blanca heeft een diameter van ongeveer 1.000 m. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. De bodem zelf ligt op 160 m boven de zeespiegel. Vanaf het hoogste punt van de kraterrand tot de bodem van de

krater is het dus ongeveer 300 m. Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verwerking en kalkafzetting wit ziet.

We hebben de top bereikt. Vandaaruit hebben we een fantastisch uitzicht over het gehele Nationale Park.

Op de top eten we onze picknick op en genieten we van de omgeving.

Onder ons liggen enkele schapenstallen.

Om de toeristen te vermaken heeft men op de begane grond, met pikzwarte lavastenen het silhouet van een muis getekend.

Van op de kraterrand van de Caldera Blanca (witte krater) kan men duidelijk de zwarte lavastroom van 3 eeuwen geleden zien rond de Montaña Caldereta, die net als de Caldera Blanca niet uitgebarsten is tijdens de laatste erupties.

Als we aan het eten zijn komen er enkele canariensissen boven onze hoofden vliegen en zweven. Als je wat brood gooit komen ze tot op 1 meter van ons. De canariensis is een ondersoort van de raaf.

Na onze wandeling brengen we een bezoekje aan Teguise, de vroegere hoofdstad van Lanzarote.

Met zijn witgeschilde gevels is het een van de mooiste Spaanse koloniale steden, niet alleen van Lanzarote maar van de hele Canarische archipel. De stad werd gesticht in de 15de eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van de conquistadores.

Het gros van de toeristen bezoekt Tegui op zondag, tijdens de wekelijkse markt. Vrijwel het hele centrum wordt betrokken bij de markt. Al vanaf negen uur 's morgens, als de markt officieel start, worden toeristen met busladingen tegelijk afgezet in Tegui.

Teguisé heeft een rijke historie. Het centrum van Teguisé bestaat vooral uit gebouwen die stammen uit de zestiende en zeventiende eeuw. De straatjes van Teguisé geven je dan ook het gevoel dat ze uit lang vervlogen tijden stammen. Teguisé heeft de tand des tijds prima doorstaan. Het dorp (of is het toch een nog geen tweeduizend inwoners tellende stad?) is altijd prima onderhouden geweest. Wie Teguisé bezoekt die zal geen vervallen woningen zien staan in het centrum.

Voor we beginnen aan onze volgende wandeling brengen we eerst een bezoek aan de vroegere woning van Omar Sharif. LagOmar is de naam van deze woning. Deze woning

werd, hoe kan het ook anders, ontworpen door César Manrique. Het idee van Manrique was om het te bouwen in een 1001 Arabische nachten-stijl. Het huis is tegen een klif gebouwd en het lijkt hieraan te hangen. Het bestaat uit verschillende etages en is wit van kleur.

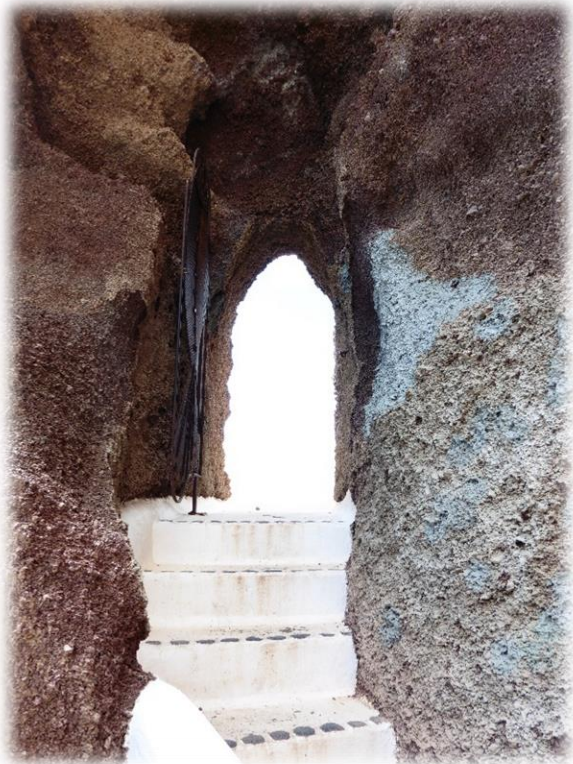

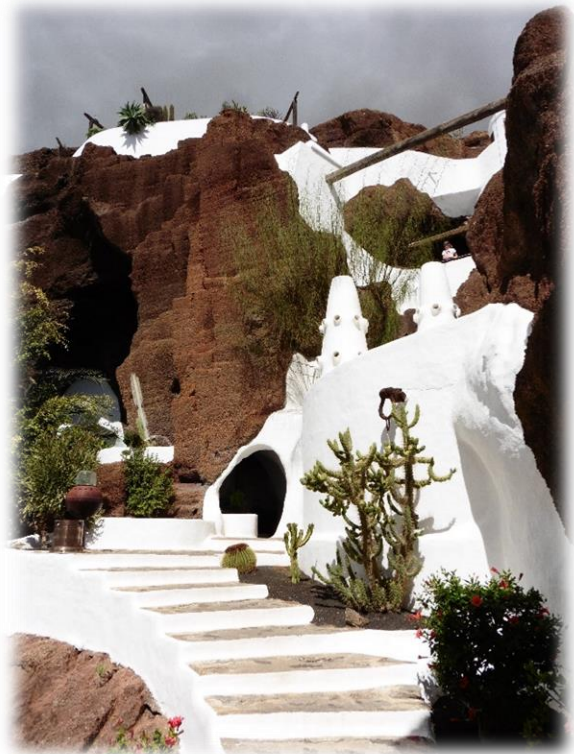
Manrique kreeg van Omar Sharif ruim de vrijheid om zijn idee uit te werken. Er zijn dan ook veel trappen, waterpartijen en gangen. Het huis is omgeven door drie prachtige tuinen, waarin zich allerlei grotten en tunnels met geheime doorgangen bevinden. In de omliggende tuinen

worden regelmatig tentoonstellingen van schilders en beeldhouwkunstenaars gehouden en tevens vinden er regelmatig openluchtconcerten plaats.

Omar Sharif was gokverslaagd en speelde heel graag bridge. Omar speelde regelmatig bridge met een vast groepje kaartsvrienden. De eerste dag dat Omar zijn intrek had genomen in

zijn nieuwe woning nodigde hij zijn kaartervrienden uit om bij hem thuis te komen bridgen. Een vaste kaarter was zozegzegd ziek maar ze hadden hem vervangen door een andere man die ook kon kaarten.

Die nieuwe kaartverloor in het begin nogal dikwijls maar na enige tijd begon het tij te keren en begon Omar veel te verliezen. Die nieuwe kaart was echter Europees kampioen bridge maar dat wist Sharif niet. Nadat Sharif één dag in zijn woning had gewoond heeft hij zijn

woning tijdens het kaarten verspeeld! Manrique wist niets af van de gokverslaving van Omar Sharif en Manrique wist ook niets af van het opgezette (kaart)spel. De kaarttafel is nog steeds de originele tafel.

Dit is het bed waarin Omar Sharif slechts één (slapeloze?) nacht heeft verbleven.

We logeren de volledige vakantie in hotel Barcelo. Dat is sowieso een van de betere hotels van Costa Teguisse. Zowel het ontbijt als het avondeten is in buffetvorm en overvloedig. Daar ik er al zo lang kom heb ik een goed contact met het hotel- en keukenpersoneel. Een bijkomend voordeel is dat dit hotel enkel voor volwassenen is. Dus geen jellende kinderen in de gangen.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden